ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 26ης Μαΐου 2005 *

Στην υπόθεση C-77/04,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπέβαλε το Cour de cassation (Γαλλία) με απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 17 Φεβρουαρίου 2004, στο πλαίσιο της δίκης

Groupement d'intérêt économique (GIE) Réunion européenne κ.λπ.

κατά

Zurich España,

Société pyrénéenne de transit d'automobiles (Soptrans),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), M. Ilešič και E. Levits, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs,
γραμματέας: K. H. Sztranc, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Δεκεμβρίου 2004,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— οι Groupement d'intérêt économique (GIE) Réunion européenne κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τον M. Levis, avocat,

— η Zurich España, εκπροσωπούμενη από τους P. Alfredo και G. Thouvenin, avocats,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και A. Bodard-Hermant,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον P. Gentili, avvocato dello Stato,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την A.-M. Rouchaud-Joët,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 24ης Φεβρουαρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 6, σημείο 2, και των διατάξεων του τμήματος 3 του τίτλου ΙΙ της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 388, σ. 1), με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 285, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας (ΕΕ 1997, C 15, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς με αντικείμενο την προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή που ασκήθηκε εκ μέρους των ασφαλιστών της εταιρίας Société pyrénéenne de transit d'automobiles (στο εξής: Soptrans) κατά της εταιρίας Zurich Seguros, νυν Zurich España (στο εξής: Zurich), με σκοπό την κατανομή μεταξύ των εν λόγω ασφαλιστικών εταιριών της αποζημιώσεως που οφείλει η Soptrans στην εταιρία General Motors Espagne (στο εξής: GME).

Το νομικό πλαίσιο

3 Το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως προβλέπει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρούσας Συμβάσεως, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

4 Το άρθρο 6, σημείο 2, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα 2, τιτλοφορούμενο «Ειδικές βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας», του τίτλου ΙΙ της Συμβάσεως ορίζει τα εξής:

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορεί επίσης να εναχθεί:

[...]

2. αν πρόκειται για προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή ή άλλη προσεπίκληση, ενώπιον του δικαστηρίου της κύριας δίκης, εκτός αν μόνος σκοπός τους ήταν να απομακρύνουν τον εγγυητή ή τον προσεπικαλούμενο από το δικαστήριο που θα είχε διεθνή δικαιοδοσία στην περίπτωσή τους,

[...]».

5 Τα άρθρα 7 έως 12α απαρτίζουν το τμήμα 3, τιτλοφορούμενο «Διεθνής δικαιοδοσία σε υποθέσεις ασφαλίσεων», του τίτλου ΙΙ της Συμβάσεως.

6 Το άρθρο 7 της Συμβάσεως ορίζει τα εξής:

«Σε υποθέσεις ασφαλίσεων η διεθνής δικαιοδοσία ρυθμίζεται από το παρόν τμήμα, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 4 και του άρθρου 5, σημείο 5.»

7 Κατά το άρθρο 11 της Συμβάσεως:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 10 τρίτο εδάφιο, η αγωγή του ασφαλιστή μπορεί να ασκηθεί μόνον ενώπιον των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους στο οποίο έχει την κατοικία του ο εναγόμενος, ανεξάρτητα αν είναι αντισυμβαλλόμενος, ασφαλισμένος ή δικαιούχος. [...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

8 Η διαφορά της κύριας δίκης ανέκυψε κατόπιν ζημίας που προκλήθηκε στις 13 Αυγούστου 1990 στον χώρο σταθμεύσεως στον οποίο η Soptrans, εταιρία εγκατεστημένη στη Γαλλία, εξασφαλίζει την αποθήκευση καινούριων αυτοκινήτων.

9 Η Soptrans είναι ασφαλισμένη, όσον αφορά τις ζημίες που προκαλούνται στα αυτοκίνητα αυτά, στην GIE Réunion européenne, των εταιριών Axa, διάδοχο της Union des assurances de Paris, Winterthur, διάδοχο της Neuchâteloise, Le Continent et Assurances mutuelles de France (στο εξής, από κοινού: ασφαλιστές), όλες εδρεύουσες ή διατηρούσες υποκατάστημα στη Γαλλία.

10 Ορισμένα από τα αυτοκίνητα που υπέστησαν ζημίες ανήκαν στην GME και ήσαν ασφαλισμένα στην Zurich, εγκατεστημένη στην Ισπανία. Κατόπιν συμβιβασμού επελθόντος κατά τη διάρκεια δίκης ενώπιον του Tribunal de Saragosa (Ισπανία), η Soptrans δεσμεύτηκε να καταβάλει 120 000 000 ισπανικές πεσέτες (ESP) στην GME ως αποζημίωση προς αποκατάσταση των ζημιών που υπέστησαν τα αυτοκίνητα των οποίων ήταν κυρία η GME.

11 Παράλληλα προς τη διαδικασία αυτή, η Soptrans ενήγαγε τους ασφαλιστές ενώπιον του tribunal de grande instance de Perpignan, προκειμένου να υποχρεωθούν αυτοί να την αποζημιώσουν για τις συνέπειες της αγωγής που ασκήθηκε κατ' αυτής ενώπιον του ισπανικού δικαστηρίου.

12 Οι ασφαλιστές προσεπικάλεσαν την Zurich ως δικονομική εγγυήτρια ενώπιον του ως άνω tribunal de grande instance, βάσει του άρθρου L. 121-4 του γαλλικού ασφαλιστικού κώδικα το οποίο προβλέπει, σε περιπτώσεις πολλαπλής ασφαλίσεως, την αναλογική κατανομή, μεταξύ των διαφόρων ασφαλιστών, της καταβλητέας στον ασφαλισμένο αποζημιώσεως. Η Zurich αμφισβήτησε τη διεθνή δικαιοδοσία του επιληφθέντος γαλλικού δικαστηρίου και ισχυρίστηκε ότι διεθνή δικαιοδοσία έχει το Tribunal de Barcelona (Ισπανία), όπου αυτή εδρεύει.

13 Με απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1999, το tribunal de grande instance de Perpignan έκρινε ότι τα γαλλικά δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία βάσει του

άρθρου 6, σημείο 2, της Συμβάσεως. Η Zurich άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του cour d'appel de Montpellier, το οποίο έκρινε ότι εν προκειμένω έχουν εφαρμογή μόνον οι διατάξεις του τμήματος 3 του τίτλου ΙΙ της Συμβάσεως και αποφάνθηκε ότι τα εν λόγω δικαστήρια δεν έχουν διεθνή δικαιοδοσία προκειμένου να αποφανθούν επί της προσεπικλήσεως που άσκησαν οι ασφαλιστές.

14 Οι ασφαλιστές άσκησαν τότε αναίρεση ενώπιον του Cour de cassation, με την αιτιολογία, αφενός, ότι η προσεπίκληση του δικονομικού εγγυητή η οποία βασίζεται στην πολλαπλή ασφάλιση δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 11 της Συμβάσεως και, αφετέρου, ότι η ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ της κύριας αγωγής και της προσεπικλήσεως του δικονομικού εγγυητή δεν περιλαμβάνεται στις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 6, σημείο 2, της Συμβάσεως.

15 Κρίνοντας ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η επίλυση της διαφοράς απαιτεί την ερμηνεία της Συμβάσεως, το Cour de cassation αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα δύο προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Υπόκειται στις διατάξεις του τμήματος 3 του τίτλου ΙΙ της Συμβάσεως των Βρυξελλών [...] η προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή ή άλλη προσεπίκληση μεταξύ ασφαλιστών, που δεν στηρίζεται σε σύμβαση αντασφαλίσεως, αλλά σε προβαλλόμενη πολλαπλή ασφάλιση ή συνασφάλιση, που εμπίπτει στις υποθέσεις ασφαλίσεων;

2) Έχει εφαρμογή το άρθρο 6, σημείο 2, για τον καθορισμό του δικαστηρίου που έχει διεθνή δικαιοδοσία σε περίπτωση προσεπικλήσεως δικονομικού εγγυητή ή άλλης προσεπικλήσεως ασκηθείσας μεταξύ ασφαλιστών, σε περίπτωση δε καταφατικής απαντήσεως, εξαρτάται η εφαρμογή αυτή από την απαίτηση δεσμού συναφείας μεταξύ των διαφόρων αγωγών κατά την έννοια του άρθρου 22 της Συμβάσεως ή, τουλάχιστον, από την απόδειξη της υπάρξεως επαρκούς συνδέσμου μεταξύ των αγωγών αυτών, ώστε να προκύπτει σαφώς ότι δεν συντρέχει καταστρατήγηση διεθνούς δικαιοδοσίας;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Όσον αφορά το πρώτο ερώτημα

16 Το τμήμα 3 του τίτλου ΙΙ της Συμβάσεως αφορά τους κανόνες περί των ειδικών βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας σε υποθέσεις ασφαλίσεων.

17 Κατά παγία νομολογία, από την εξέταση των διατάξεων του εν λόγω τμήματος, όπως αυτές διευκρινίζονται από τις προπαρασκευαστικές εργασίες, προκύπτει ότι οι διατάξεις αυτές, παρέχοντας στον ασφαλισμένο ευρύτερη δυνατότητα επιλογής διεθνούς δικαιοδοσίας από τη δυνατότητα που έχει ο ασφαλιστής και αποκλείοντας κάθε δυνατότητα συνομολογήσεως ρήτρας περί παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας υπέρ του ασφαλιστή, διαπνέονται από τη μέριμνα προστασίας του ασφαλισμένου, ο οποίος συχνότατα βρίσκεται αντιμέτωπος με προκαθορισμένη σύμβαση, της οποίας οι ρήτρες δεν είναι πλέον διαπραγματεύσιμες, και ο οποίος είναι από οικονομική άποψη το ασθενέστερο πρόσωπο (αποφάσεις της 14ης Ιουλίου 1983, 201/82, Gerling κ.λπ., Συλλογή 1983, σ. 2503, σκέψη 17, και της 13ης Ιουλίου 2000, C-412/98, Group Josi, Συλλογή 2000, σ. I-5925, σκέψη 64).

18 Ωστόσο, η λειτουργία προστασίας του μέρους της συμβάσεως που κατά τεκμήριο είναι οικονομικώς ασθενέστερο και νομικώς λιγότερο πεπειραμένο από τον αντισυμβαλλόμενό του συνεπάγεται ότι η εφαρμογή των προς τούτο τεθέντων στη Σύμβαση κανόνων περί ειδικών βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας δεν εκτείνεται στα πρόσωπα για τα οποία δεν δικαιολογείται η προστασία αυτή (προπαρατεθείσα απόφαση Group Josi, σκέψη 65).

19 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τον κατατεθέντα στο Δικαστήριο φάκελο της υποθέσεως, οι ασφαλιστές προσεπικάλεσαν την Zurich ενώπιον του tribunal de

grande instance de Perpignan βάσει του άρθρου L. 121-4 του γαλλικού ασφαλιστικού κώδικα, το οποίο επιτρέπει στον ασφαλιστή, εναγόμενο στη δίκη που κίνησε ο ασφαλισμένος, να προσεπικαλέσει ως δικονομικούς εγγυητές, βάσει πολλαπλής ασφαλίσεως, τους άλλους ασφαλιστές προκειμένου να υποχρεωθούν αυτοί να συνεισφέρουν στην αποζημίωση του ασφαλισμένου.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, καμία ειδική προστασία δεν δικαιολογείται όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ επαγγελματιών του τομέα των ασφαλίσεων, κανένας από τους οποίους δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι βρίσκεται σε ασθενή θέση σε σχέση με τον έτερο.

21 Όπως ορθώς επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 17 των προτάσεών του, η ερμηνεία αυτή ενισχύεται, ιδίως, από τα άρθρα 8, 10 και 12 της Συμβάσεως, τα οποία σαφώς αναφέρονται στις αγωγές που ασκεί ο αντισυμβαλλόμενος, ο ασφαλισμένος ή ο ζημιωθείς, και από το άρθρο 11 της ίδιας συμβάσεως, το οποίο αναφέρεται στην αγωγή που ασκείται κατά του αντισυμβαλλομένου, του ασφαλισμένου ή του δικαιούχου.

22 Πράγματι, οι συντάκτες της Συμβάσεως βασίστηκαν στην υπόθεση ότι οι διατάξεις του τμήματος 3 του τίτλου ΙΙ αυτής θα είχαν εφαρμογή μόνο σε σχέσεις χαρακτηριζόμενες από μια κατάσταση ανισορροπίας μεταξύ των παρεμβαινόντων και θέσπισαν, για τον λόγο αυτόν, ένα σύστημα ειδικών βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας το οποίο είναι ευνοϊκό για το μέρος που θεωρείται οικονομικώς ασθενέστερο και νομικώς λιγότερο πεπειραμένο. Εξάλλου, το άρθρο 12, σημείο 5, της Συμβάσεως απέκλεισε από το προστατευτικό αυτό καθεστώς τις συμβάσεις ασφαλίσεως στις οποίες ο ασφαλισμένος έχει σημαντική οικονομική δύναμη.

23 Έτσι, είναι σύμφωνο τόσο προς το γράμμα όσο και προς το πνεύμα και προς τον σκοπό των εν λόγω διατάξεων το συμπέρασμα ότι αυτές δεν έχουν εφαρμογή στις σχέσεις μεταξύ ασφαλιστών στο πλαίσιο της προσεπικλήσεως δικονομικού εγγυητή.

24 Συνεπώς, στο πρώτο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή μεταξύ ασφαλιστών, που στηρίζεται σε πολλαπλή ασφάλιση, δεν υπόκειται στις διατάξεις του τμήματος 3 του τίτλου ΙΙ της Συμβάσεως.

Όσον αφορά το δεύτερο ερώτημα

25 Δυνάμει του άρθρου 6, σημείο 2, της Συμβάσεως, σε περίπτωση προσεπικλήσεως δικονομικού εγγυητή ή άλλης προσεπικλήσεως, ο εναγόμενος μπορεί να εναχθεί ενώπιον του δικαστηρίου της κύριας δίκης, εκτός αν μόνος σκοπός της ήταν να απομακρύνει τον εγγυητή ή τον προσεπικαλούμενο από το δικαστήριο που θα είχε διεθνή δικαιοδοσία στην περίπτωσή του.

26 Στην υπόθεση της κύριας δίκης, η Zurich προσεπικλήθηκε ως δικονομικός εγγυητής από τους ασφαλιστές ενώπιον του δικαστηρίου στο οποίο άσκησε αγωγή η Soptrans ζητώντας να υποχρεωθούν οι ασφαλιστές να την αποζημιώσουν για όλες τις συνέπειες της αγωγής που άσκησε η GME κατ' αυτής.

27 Έτσι, οι αγωγές που άσκησαν η Soptrans και οι ασφαλιστές ενώπιον του tribunal de grande instance de Perpignan πρέπει να θεωρηθούν, αντιστοίχως, ως κύρια αγωγή και ως προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή, υπό την έννοια του άρθρου 6, σημείο 2, της Συμβάσεως.

28 Ο χαρακτηρισμός αυτός ενισχύεται τόσο από την έκθεση του P. Jenard σχετικά με τη Σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1986, C 298, σ. 29, στη σ. 55), σύμφωνα με την οποία ως

προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή νοείται η αγωγή που «ασκείται κατά τρίτου από τον εναγόμενο σε δίκη προκειμένου να αποζημιωθεί για τις συνέπειες αυτής της δίκης».

29 Ωστόσο, η εφαρμογή του άρθρου 6, σημείο 2, της Συμβάσεως στην υπό κρίση υπόθεση εξακολουθεί να εξαρτάται από την τήρηση της προϋποθέσεως η οποία επιβάλλει να μην ασκείται η προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή με μόνο σκοπό να απομακρύνει τον προσεπικαλούμενο από το δικαστήριο που θα είχε διεθνή δικαιοδοσία στην περίπτωσή του.

30 Όπως υπογράμμισαν, αφενός, η Επιτροπή και, αφετέρου, ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 32 και 33 των προτάσεών του, η ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ της επίμαχης στην κύρια δίκη αγωγής και της επίμαχης στην κύρια δίκη προσεπικλήσεως είναι εγγενής στην έννοια καθαυτή της προσεπικλήσεως δικονομικού εγγυητή.

31 Πράγματι, υπάρχει μια εσωτερική σχέση μεταξύ της αγωγής που ασκείται κατά του ασφαλιστή με σκοπό την αποκατάσταση των συνεπειών ενός γεγονότος καλυπτομένου από αυτόν και της διαδικασίας μέσω της οποίας ο εν λόγω ασφαλιστής επιδιώκει να υποχρεωθεί να συμβάλει στην αποκατάσταση αυτή ένας άλλος ασφαλιστής, ο οποίος φέρεται να έχει καλύψει το ίδιο γεγονός.

32 Στον εθνικό δικαστή ο οποίος έχει επιληφθεί της κύριας αγωγής εναπόκειται να εξακριβώσει αν υπάρχει τέτοιος σύνδεσμος, υπό την έννοια ότι ο δικαστής αυτός πρέπει να διασφαλίσει ότι η προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή δεν έχει ως μόνο σκοπό να απομακρύνει τον προσεπικαλούμενο από το δικαστήριο που θα είχε διεθνή δικαιοδοσία στην περίπτωσή του.

33 Επομένως, το άρθρο 6, σημείο 2, της Συμβάσεως δεν επιβάλλει την ύπαρξη άλλου συνδέσμου πλην αυτού που επαρκεί για να διαπιστωθεί ότι δεν συντρέχει καταστρατήγηση διεθνούς δικαιοδοσίας.

34 Συναφώς, προσθετέον ότι, όσον αφορά την προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή, το άρθρο 6, σημείο 2, της Συμβάσεως περιορίζεται στον προσδιορισμό του αρμοδίου δικαστηρίου και δεν αναφέρεται καθόλου σ' αυτές καθαυτές τις προϋποθέσεις του παραδεκτού της προσεπικλήσεως και ότι, προκειμένου για δικονομικούς κανόνες, τα ανακύπτοντα ζητήματα κρίνονται σύμφωνα με τους εθνικούς κανόνες που εφαρμόζει το εθνικό δικαστήριο (απόφαση της 15ης Μαΐου 1990, C-365/88, Hagen, Συλλογή 1990, σ. I-1845, σκέψεις 18 και 19).

35 Ωστόσο, η εφαρμογή των εθνικών δικονομικών κανόνων δεν μπορεί να θίξει την πρακτική αποτελεσματικότητα της Συμβάσεως. Ο δικαστής δεν μπορεί να εφαρμόσει τις προϋποθέσεις παραδεκτού που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο όταν οι προϋποθέσεις αυτές έχουν ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της εφαρμογής των κανόνων περί διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπει η Σύμβαση (προπαρατεθείσα απόφαση Hagen, σκέψη 20).

36 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 6, σημείο 2, της Συμβάσεως έχει εφαρμογή στην προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή, που στηρίζεται σε πολλαπλή ασφάλιση, εφόσον μεταξύ της κύριας αγωγής και της προσεπικλήσεως δικονομικού εγγυητή υπάρχει σύνδεσμος από τον οποίο να προκύπτει ότι δεν συντρέχει καταστρατήγηση διεθνούς δικαιοδοσίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

37 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Η προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή μεταξύ ασφαλιστών, που στηρίζεται σε πολλαπλή ασφάλιση, δεν υπόκειται στις διατάξεις του τμήματος 3 του τίτλου ΙΙ της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την Προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας.**

2) **Το άρθρο 6, σημείο 2, της εν λόγω συμβάσεως έχει εφαρμογή στην προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή, που στηρίζεται σε πολλαπλή ασφάλιση, εφόσον μεταξύ της κύριας αγωγής και της προσεπικλήσεως δικονομικού εγγυητή υπάρχει σύνδεσμος από τον οποίο να προκύπτει ότι δεν συντρέχει καταστρατήγηση διεθνούς δικαιοδοσίας.**

(υπογραφές)